

HARDLEERS

2011-12-19 14:32:32

Hardleers. De Dikke Van Dale geeft een onweerlegbare definitie van het woord: traag van begrip, moeilijk iets aanlerend of aflerend, eigenwijs, koppig, moeilijk begrijpend en/of onverstandig. Dat het woord vervolgens ook nog vrouwelijk is, laat ik gemakshalve even buiten beschouwing. Ik moest hieraan denken toen mijn vriendin mij enkele weken geleden een positieve zwangerschapstest onder de neus duwde. Mijn vriendin is sinds een aantal weken dus weer in blijde verwachting; of (voor de terminale Viva-lezers onder ons): WIJ zijn weer in blijde verwachting. Al is mijn aandeel in het hele project, al zeg ik het zelf, marginaal. Naargelang de tijd verstrijkt, schieten mij echter met de regelmaat van de klok verschillende 'bergen' en 'dalen' uit de afgelopen drie jaar opvoeding van onze eerste dreumes schielijk door het hoofd. Onbewust voeren de 'dalen' de laatste tijd de boventoon.

Ons dochtertje zit momenteel in de, voor jonge ouders welbekende, nee-fase. Eten is nee; schone luier is nee; opruimen is nee, schoenen aandoen is nee, mondje afvegen is nee, bad in is nee; bad uit is nee. Zelfs het maken van een tekening of het geven van een kus is nee. Van al deze negativiteit wordt ik gadverdamme moedeloos en verlies ik regelmatig mijn geduld. Ik kan haar rond bedtijd steeds vaker achter het spreekwoordelijke behang plakken terwijl het bloed al lang geleden onder mijn nagels is vandaan gehaald. Onze vooravond is dan ook gevuld met rituelen waar de Rooms-katholieke kerk een puntje aan kan zuigen. Hebben we, na bijna drie jaar, eindelijk een uitbalanceert avondritme in de kleine hersentjes geramd; blijkt sinds twee weken alles tevergeefs. Waarom?

Onze dochter heeft namelijk sinds kort haar uit spijlen bestaande babybedje vervuild voor een volwaardig grote-mensen-bed. Wanneer ze onder haar dekbedje ligt te ronken moet je haar bijkans met GPS zoeken. Leek zij in eerste instantie erg enthousiast over haar nieuwe nestje? Toch heeft ze gekozen voor haar eigen manier van inwijding en drijft ze papa driewerf tot wanhoop.

Rond half zeven valt bij ons thuis de eerste keer het zesletterwoord 'slapen'. Haar olijke humeur draait gelijk om als een blad aan een boom. In onze eerste voorzichtige stapjes richting bovenverdieping voert het codewoord 'zelf doen' de boventoon. 'Zelf doen' staat in dit geval synoniem voor tien minuten laten aankloten en wanneer puntje bij paaltje komt toch de regie overnemen om de voortgang te bespoedigen en de verloren tijd terug te winnen. Ik wil best investeren in een stukje zelfontplooiing, maar dan wel op een tijdstip dat het mij uitkomt. Kleertjes uit, nieuwe luier, pyjama aan, slaapzak aan, gezichtje wassen... Het gaat potverdomme allemaal tergend langzaam met veel duw- en trekwerk. Drie kwartier zijn inmiddels verstreken.

Aan tandenpoetsen heeft onze kleine relschopper vervolgens ook een broertje dood. Wij smeken haar bijkans tot overgave, maar met de borstel en pasta in de aanslag houdt ze haar kaken stijf op elkaar. De houdgreep waarbij moeder poetst en vader benen en armen vasthoudt brengt nog enig resultaat. De pasta zit overal, behalve op haar tandjes en gestresst draag ik haar hoopvol richting bed. Konijn, Bumba, Bumbalu, muis, leniemienie, leeuw, Elmo olifant, Anna, Minnie Mouse, kleine leeuw, vlinder, papa Palermo, aap één, twee en drie; ze worden allemaal op persoonlijke titel naar haar bedstee gedirigeerd en zorgvuldig gepositioneerd. Het is onderwijl een drukte van jewelste aan haar hoofdeinde. Zo veel mogelijk tijd rekken is voor haar nog de enige optie. Bij het voorlezen jakker ik zo snel mogelijk door het Nijntje-verhaal door ongemerkt enkele pagina's over te slaan. De pientere dame voelt echter mijn gejaagdheid en heeft bij elk plaatje haar eigen uitgebreide aanvulling op de korte Dick Bruna-teksten.

Nachtlampje aan, paddestoellampje aan, trappoortje open, speeldoosje aan, slaapkamerdeur open, licht op de gang aan... Check, check double check. Samen voeren we een zorgvuldige inspectie uit in de hoop

dat ook voor papa de avond eindelijk kan beginnen. Vanaf het tijdstip van omkleden, zijn we inmiddels anderhalf uur verder wanneer ze ten langen leste in bed ligt. Voor de komende vijf minuten wel te verstaan... Ze heeft namelijk al snel ontdekt dat ze er nu, in tegenstelling tot haar oude bedje, eigenmachtig uit kan. Ik ben amper beneden wanneer ons eigenwijsje het slapen al voor gezien houdt. Rücksichtslos stapt ze uit bed en banjert als Speedy Gonzales over de bovenverdieping. Slapen zit blijkbaar nog even niet in haar tijdschema en ze is in geen velden of wegen op haar kamertje te bekennen. Stellig leg ik haar weer onder de wol, maar met groot theatraal vertoon herhaalt deze actie zich diverse malen. Haar bed blijft dan ook het grootste gedeelte van de avond onbemand wanneer ze nog enkele keren op haar billen van de trap komt met een aantal onbenullige smoezen: ik heb dorst, ik wil een tosti, de verwarming tikt of het is te druk in bed. De moeheid maakt zich eindelijk meester van het kleine lichaampje en rond kwart over negen geeft ze zich over aan Klaas Vaak. Eindelijk. Mij kost het echter tien jaar van mijn leven.

Hardleers is ze, onze kleine terroriste; en dat heeft ze naar alle waarschijnlijkheid van haar vader. Hij is immers ook traag van begrip en eigenwijs wanneer hij met naïeve moed begint aan een tweede baby. Godallemachtig, wat staat me straks te wachten? Maar je krijgt er ook heel veel voor terug. En dan mag je niet klagen. Nee, dat mag dan niet.